



**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 20. Momentosa, ex dictis capite præcedenti, Corollaria derivantur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

Imperatoris, cum pestis seuerissima grassaretur, morbo laborantibus ministrantes, libentissime mortem appetiere. Quos velint martyres religiosa piorum fides venerari consuevit.

209 De iisdem Dionysius Episcopus Alexandrinus in epistola ad Hieracum Episcopum cap. 22. (quæ videri potest apud Eusebium Pamphili. Histor. Eccles. lib. 7. c. 20. 21. 22. Edit. Valesii) sic ait: Neque à nobis abstinuit laes illa, licet in Gentiles plurimam sit grassata. Plurimi quidem ex fratribus nostris, ob nimiam charitatem, curam omnem propria salutis abicientes, sibi que mutuo adhaerentes, dum egros securè atque audacter inuisunt, eis que assidue ministrant, & curationem adhibent in Christo, una cum illis interierunt. Et hoc quidem pacto optimi quoque ex fratribus nostris, quorum nonnulli erant Presbyteri, alii Diaconi, & alii ex populo laudatissimi, mortem appetiere. Adde ut hoc mortis genus, ob pietatem fideique constantiam, martyrio nequaquam inferius habeatur.

210 Videat Parochus, an æquum sit, propter modicum corruptibilis vitæ, subditos ultimis defraudare Sacramentis, quorum defectu contingit plures, etiam paulò antè confessos, in ultima lucta deficere, atque ad eò in æternum perire; quibus si subuenisset, ultimaque illa subsidia non denegasset, & ipsi beatam æternitatem procurasset, & sibi martyrii palmam promerisset, implevissetque Dominicum præceptum, dandi pro ovis animam suam, sicut & illud quod scriptum est Luc. 9. Qui voluerit animam suam salvam facere, perdet illam. Nam qui perdidit animam suam propter me, inueniet eam. Debet ergo tunc perdere animam suam, si velit eam salvam facere. Tamen si peste afflatus teneatur accedere ad Sacramenta minimo quàm fieri potest ministrantis periculo, graviterque peccent, si morbum suum occultare volentes, cum sanis in Ecclesia accedant ad confitendum Sacerdoti, nihil (nisi peractâ confessione) de carbunculo suo indicantes. Quia Confessarium, rationabiliter invitum, sine sufficienti necessitate periculo vitæ exponunt, & cum ipso multos alios, si Confessarius habitet in familia numerosa.

CAPUT XX.

Momentosa, ex dictis capite præcedenti, Corollaria derivantur.

211 Primum namque ex ibidem dictis colligitur, non solum in peste, sed & in persecutione militari, quando ob trucidationem multorum plures fugiunt hæc & illuc, ubi magna pars parochianorum remanet in pago, vel oppido, debere & Parochum remanere, vel se recipere ad locum vicinum, unde facile possit ipsis Sacramenta ministrare. Cum omninò verisimile sit, inter tot, non sine vitæ periculo remanentes, aliquos versari in extrema, aut gravi necessitate Sacramentorum. Si tamen omnes parochiani fugerent, Pastor sequi posset oves suas, & ibi esse, ubi suæ oves. Et quamvis ipsum concernat cura Ecclesiæ, sacrorumque vasorum, cap. un. de offic. Sacrist. & cap. 1. de offic. Custod. ideòque teneatur cum aliquo suo incommodo impedire (si possit) ne indignè tractentur. Ad id tamen impedendum, non tenetur, cum vitæ periculo, subfiliere in loco, ubi id timetur. Maxime cum plerumque sit valde incertum, an manendo impedire queat. Tenetur tamen secum asportare sacras hostias, oleum sacram, & calices, si possit: vel si non possit, sacras hostias absumere (si non habeat conscientiam peccati mortalis) etiam non jejunos, ne indignè tractentur à militibus hæreticis.

Colligitur 2^o. ne tunc quidem Parochum fugere posse, sed in debitum pastoralis officii peccare, si fugeret, dum oppidum armatâ manu capitur, trucidanturque omnes obvii. Quia tunc bonus Pastor dare debet animam pro ovis ab æterna morte liberandis, si speret se, antequam trucidetur, ad piam in Christo mortem dispositurum aliquos è parochianis suis.

Colligitur 3^o. Prælatos Regulares, utpote ex officio Curatores animarum sibi commissarum, teperi, per se, vel per alium idoneum, dicta Sacramenta ministrare.

Colligitur 4^o. quòd si tempore pestis nullus foret Parochus, qui peste afflatis Sacramenta ministraret, privatus Sacerdos teneatur se, pro eis iuvandis, exponere periculo mortis. Quia haud dubium est, quin tempore pestis multi sint in gravi periculo excidendi à salute: vix autem moraliter accidit (inquit Arriaga de Sacram. disp. 43. n. 8.) quin ubi multi sunt in gravi periculo ejusmodi, aliqui non sint extremè indigentes confessione. Quilibet verò Sacerdos ex charitate tenetur se periculo mortis exponere, ad succurrendum proximo extremè indigenti, dum Parochus vel non adest, vel officio suo deest.

Accedit, quòd licet Sacerdos privatus fortè non teneatur vitam discrimini obicere, ad subveniendum privato homini, non extremè, sed graviter tantum indigenti; secus tamen ad succurrendum Communitati graviter indigenti. Quia sicut Commune bonum præferendum est privato; sic grave periculum Communitatis præferendum est gravi periculo, imò & damno hominis privati, etiam damno vitæ ipsius.

Colligitur 5^o. Religiosos Mendicantes ad id præ reliquis Sacerdotibus privatis teneri, utpote ex sua institutione Episcoporum Parochorumque cooperatores, & laborum suorum participes, uti eos vocat Clemens V. in Concilio Viennensi Clem. dudum de sepulchris. Videri possunt hæc de re Rodriguez to. 3. q. 31. a. 4. Rutilius Benzoni de fuga l. 1. pag. 12. & seqq. Bosco de Ministro Sac. Pœnit. disp. 8. sect. 8. a. n. 28. ubi concludunt, quòd quando contagium generale in civitate timetur, constatque, vel ex facti evidentia, vel ex Episcopi declaratione, Curatos ordinarios competenter satisfacere non posse spiritualibus necessitatibus proximorum, Religiosos Mendicantes, seu alias ex instituto vitæ activæ, populorumque salutis incumbentes, tum ex charitate, tum ex instituto suo, teneri non fugere, Prælatoque suo, præcipiente ut peste afflatis Sacramenta ministrant, obedire. Tamen Prælati imprudenter acturus sit, si ad id meticulosiores, Ordini utiliores, destinaverit præ minus utilibus, & ideò pesti concipiendæ minus obnoxii, quia minus metulosos. Rodriguez n. 5.

Sed quid de Regularibus contemplativis, non activis, v. g. Carthusianis, tenentur, in defectu Parochi, si alius Sacerdos haberi nequeat, providere ex solitudine sua, ut tunc fungantur officio Parochi?

Respondeo affirmativè: quia religiosa professio vitæ solitariae & contemplativæ, neminem eximit ab obligatione legis naturalis, de succurrendo proximis in tanta necessitate. Quod & verum est, tamen Pastor, & alii Sacerdotes v. g. Mendicantes præsentés sint, si servire nolint. Tunc enim quicumque alii Sacerdotes ex charitate tenentur subvenire, ita ut mortaliter peccet quilibet Sacerdos, cujus tergiversatione fit, ut infirmus sine confessione moriatur. Chapeville c. 3. q. 3. & seqq.